

Troopilised õied lumises talves

LIIVI LEPPIK

Aed on mattunud paksu lumme, toas on meil aga suvi – taas on õide puhkenud bugenvillea!

1994. aasta novembris olime puhkuresisil Gran Canaria, kaunile troopilisel saarel Atlandi ookeanis. Meie hotelli lillekastides õitsesid rikkalikult erkroosades toonides bugenvillead. Imetlesime neid alati rõdul hommikukohvi juues ja õhtul seal istudes.

Kord, kui päevaselt ringreisilt hotelli saabusime, olid aga kõik lillekastid ära püगतud, ilmselt oli käimas sügisene hooldusloikus. Olin päris pettunud, kuid pole ju halba ilma heata: võtsin mõned murule langenud virsikuvärvi õitega oksad ja panin tuppvaasi. Saarelt lahkudes löikasin varred tükkideks ning tõin koju. Lootsin, et ehk saab nad imekombel kasvama.

Kuigi lehed kadusid küljest, hoidsin kodus varrejupe edasi vees. Märtsis märkasin neist ühel valget täpikest, mis kosus edasi juureka, mõne päeva pärast ilmus juurde veel teisigi. Istutasin varrejupi ettevaatlikult mulda ning jäin põnevusega ootama, mis saab edasi.

Peatselt ilmusid lehed ja sain aru, et väike ime oligi sündinud! Eriti rõõmustasin muidugi siis, kui ka värvikad õied hakkasid endast märku andma. Õigem oleks muidugi öelda “kõrglehed”, sest just nende õrn ilu paneb meid ohkama. N-õ õiged õied asetsevad kolme kaupa kõrglehtede keskel, nad on väikesed ja tagasihoidlikud.

Nüüdseks on bugenvillea pikki aastaid meid oma õitsemisega rõõmustanud. Tavaliselt näitab ta õisi aastast mitu korda, täpset graafikut siiski pole. Aga olen pannud tähele, et jõulude ajal rõõmustab ta meid küll alati. Enamasti on õisi ka jaanipäeva paiku, vahel ka augustis.

Sel talvel on ta õitsenud eriti uhkelt, küllap tänu sellele, et sai kevadel istutatud suuremasse potti. Jaanuari algul oli suuremaid õiekobaraid neli, igaühes umbes 25 õit, kolmes väiksemas kobaras oli õisi kümme. Põõ-

